

HODNOCENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

Posudek vedoucí práce

Jana Perníková

Vzájemné ovlivňování světské a duchovní hudby v období renesance

Jana Perníková si zvolila téma, které je jí blízké, protože se interpretací renesanční hudby aktivně zabývá ve vokální skupině Exfanta a Pěveckém sboru Kaplice. K diplomové práci dokonce přikládá CD s nahrávkami renesančních zpěvů v podání obou těles. Osobní zaujetí pro danou problematiku a uvádění teorie do praxe je velký vkladem studentky do předložené práce.

Práce je rozčleněna do šesti kapitol, přičemž první tři kapitoly můžeme považovat za úvodní. Obecný úvod do renesance jako historické epochy, která se odráží ve všech druzích umění, je v práci tohoto typu nezbytný a Jana Perníková se s ním obstojně vypořádává. Snaha o nastínění historické situace raného novověku v Evropě (podkapitola 1.2) bohužel podléhá nebezpečí, kdy v zájmu stručnosti dochází k neucelenému a mnohdy nepřesnému souboru informací. Naopak za jednu z nejpovedenějších pasáží považuji podkapitolu 2.2 *Hudba v životě renesančního člověka*. V úvodních kapitolách se ale také vyskytuje několik nepřesností či tvrzení, zasluhujících vysvětlení. Autorka např. tvrdí: „*Nejsilnější podnět k výzkumu renesance jako samostatné epochy dal Jacob Burckhardt svým dílem Die Kultur der Renaissance(...)*.“ (str. 12) Odkud pramení jistota, že právě tento podnět byl pro zkoumání renesance nejsilnější? Třetí kapitola se věnuje vymezení pojmů duchovní, liturgická a církevní hudba. První část kapitoly je přehledná, pojmy jsou jasně vymezeny. V druhé části kapitoly jsou uvedeny názory několika odborníků, schází mi zde jejich zpracování a syntéza.

Z názvu diplomové práce vyplývá, že jejím obsahovým jádrem bude analýza vzájemného vlivu světské a duchovní hudby v období renesance. Diplomantka byla v posledních měsících velice pilná a pravidelně docházela na konzultace. Avšak v pohledu na podobu jádra diplomové práce jsme se neshodly. Dle mého názoru stěžejní čtvrtá kapitola nabízí letmý pohled na dějiny renesanční hudby, a i když obsahuje množství informací, které k vlastnímu tématu vzájemného vlivu světské a duchovní hudby náleží, mělo by mít jejich zpracování jinou podobu. Autorka vložila zvláště do této kapitoly velké úsilí, což oceňuji, ale myslím, že uvedené informace by měly být teprve výchozím materiálem, ke kterému J. Perníková zaujme syntetický pohled a s nadhledem zpracuje získané poznatky tak, aby čtenáři nabídla důvody a důsledky vzájemného vlivu sakrální a profánní hudby.

Prolínání světské a duchovní hudby dokazuje analýza parodické mše *Missa L'homme armé*, jejímž autorem je G. Dufay. Diplomantka hned na počátku upozorňuje, že nepůjde o analýzu komplexní, ale bude zaměřena na práci s cantem firmem. Cantus firmus – píseň *L'homme armé* – člení J. Perníková do šesti motivů, jejichž výskyt a proměny mapuje v částech Kyrie a Agnus Dei. Motivy „d“ a „e“ jsou však ve skutečnosti totožné, druhé opakování pouze mění jediný tón. Bylo by jistě zajímavé, kdyby se v této kapitole objevila otázka proměny sémantického významu melodie, která má v originále světský text a druhotně je použit text liturgický. Závěrečná kapitola o vlivu hudby na člověka je, podle mého názoru, nadbytečná a do práce tohoto typu nepatří.

Otázky pro diskusi

- 1) Zdůvodněte zařazení závěrečné kapitoly do své diplomové práce.
- 2) Na str. 26 píšete, že v době renesance se vokální hlasy často zdvojovaly instrumentálně. Jakými dalšími způsoby (co do obsazení) se interpretovaly (a interpretují dodnes) renesanční skladby?

Hodnocení: velmi dobře

V Praze dne 15.08.2012

PhDr. Leona Saláková, Ph.D.